సుబ్బారావు - సాపేక్ష లోకం

మూలం : **జార్జ్ గామోవ్**

స్వేచ్ఛానువాదం :

డా॥ వి. శ్రీనివాస చక్రవర్తి

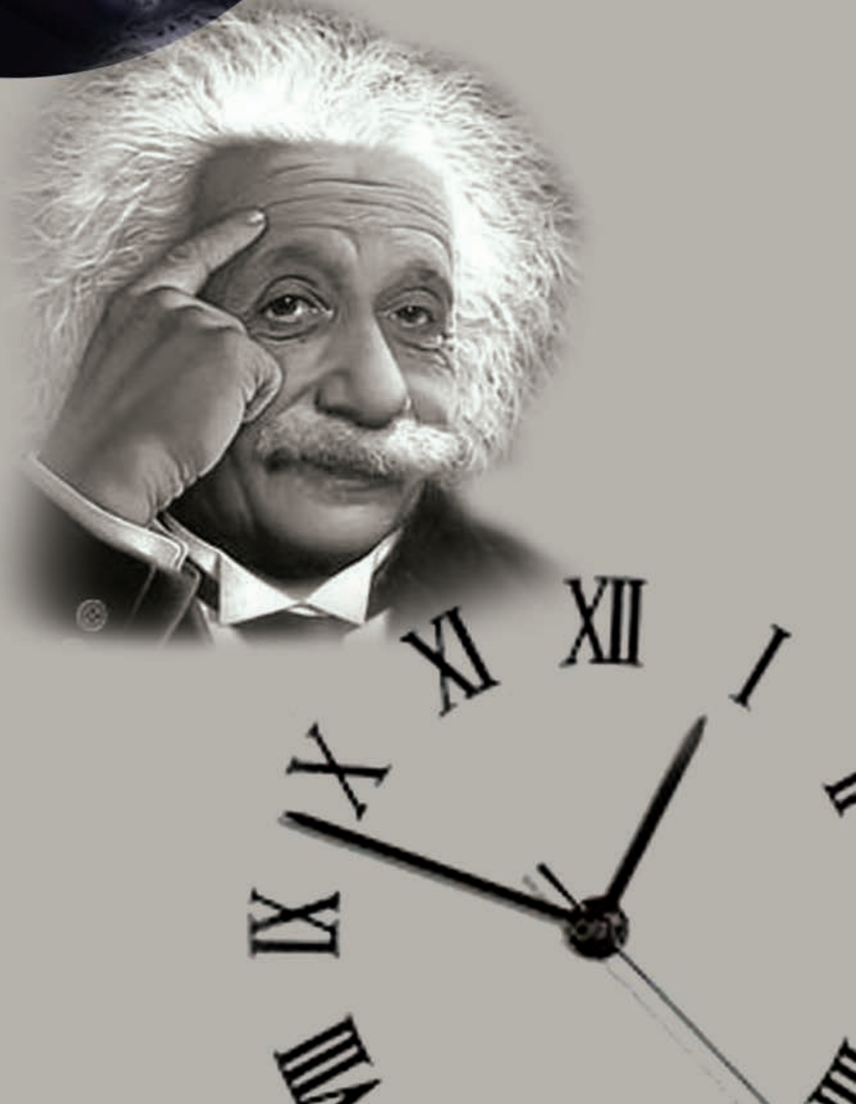

సుబ్బారావు

–

సాపేక్ష లోకం

మూలం : **జార్జ్ గామోవ్**

అనువాదం : **వి. శ్రీనివాస చక్రవర్తి**

సుబ్బారావు - సాపేక్ష లోకం

రచయిత : జార్జ్ గామోవ్

స్వేచ్ఛానువాదం : డా. వి. శ్రీనివాస చక్రవర్తి

ప్రచురణ : డిసెంబరు, 2011

ప్రతుల సంఖ్య : 2000

వెల : రూ. 25/-

ISBN : 978-93-80153-67-4

ప్రచురణ, ప్రతులకు :

జన విజ్ఞాన వేదిక
జి. మాల్యాద్రి, కన్వీనర్, ప్రచురణల విభాగం
162, విజయలక్ష్మీనగర్
నెల్లూరు - 524 004
ఫోన్ : 94405 03061

మంచి పుస్తకం
12-13-450, వీధి నెం.1
తార్నాక, సికింద్రాబాదు 500 017
ఫోన్ : 94907 46614.
email : info@manchipustakam.in
website : www.manchipustakam.in

కంపోజింగ్, లే అవుట్ : చిత్ర

ముఖచిత్ర డిజైన్ : అంకుష్ గ్రాఫిక్స్ & డిజైనర్స్

ముద్రణ : చరిత ఇంప్రెషన్స్
1-9-1126/బి,
అజామాబాద్, హైదరాబాదు,
ఫోన్: 27678411.

మా ఊళ్లో స్పీడ్ లిమిట్

ఆ రోజు బ్యాంక్ హాలీ డే.

గడియారం తొమ్మిది కొట్టింది. నెమ్మదిగా దుప్పటి తెరుచుకొని, ఒళ్లు విరుచుకుని, కళ్లు నులుముకుని బద్ధకంగా లోకంకేసి చూశాడు సుబ్బారావ్. చదవని పరీక్షలో ఆన్సరు పేపర్‌లా రోజంతా ఖాళీగా కనిపించి వెక్కిరిస్తోంది, సవాలు చేస్తోంది. బ్యాంక్ ఉన్న రోజుల్లో అయితే బెంగ లేదు. గంట గంటకీ టీ కాఫీలు, మేనేజర్ వ్యక్తిగత జీవితం గురించి తోటి ఉద్యోగులతో కూపీలు, క్రికెట్ స్కోర్లు, రంజీత్ ట్రోఫీలు... కాలానికి నిప్పెట్టడానికి శతకోటి మార్గాలు. కాని ఈ రోజు పొద్దుపోయేదేలా?

మెల్లగా శక్తంతా కూడదీసుకుని, పక్క మీంచి లేచి, ఒక్కడూ వెళ్లి వరండాలో కూర్చుని ఓ రంకె వెయ్యగానే, సతీ సక్కుబాయి లాంటి పనిమనిషి రుక్కు, చప్పున ఓ కప్పు తెచ్చి చేతిలో పెట్టింది. చిన్న చప్పుడుతో కాఫీ ఆస్వాదిస్తూ, మందగమనంతో ఎక్స్‌ప్రెస్ తిరగేస్తూ కూర్చున్నాడు. తన దృష్టి ముందు సినిమాల కాలమ్ మీద, ముఖ్యంగా ఓ కొత్త సినిమా మీద పడింది. "లేచిపోదాం..రా!" ఛీఛీ! ప్రతీ సినిమాలోను ఇదే గోల. అయినా వీళ్లు మనుషులా, పక్షులా? బుద్ధిగా తల్లిదండ్రులు తెచ్చిన సంబంధమే చేసుకోవాలని ఒట్టేసుకున్న సుబ్బారావుకి, ఆ రోజు సినిమాలేవీ నచ్చలేదు. ఏదో కొత్తదనం కోసం వెతుకుతున్న సుబ్బారావుకి ఒకే సినిమాకి నానా పేర్లూ పెట్టి కాలమ్ నిండా అచ్చు వేశారేమోనన్న చిన్న అనుమానం కూడా కలిగింది. విసుగుతో సినిమాల పేజీ తిప్పి మిగతా పేజీలు తిరగేస్తూ కూర్చున్నాడు. ఇంతలో ఒక చోట మూలగా అచ్చయిన ఓ చిన్న ప్రకటన అతడి దృష్టిని ఆకట్టుకుంది. దగ్గర్లోనే ఉన్న ఓ కాలేజిలో అధునిక భౌతిక శాస్త్రం మీద వరసగా ఉపన్యాసాలు నిర్వహిస్తున్నారు. ఈ రోజు మధ్యాహ్నం ఐనిస్టయిన్ సాపేక్షతా వాదం మీద ఉపన్యాసం. పిక్చరు మాని లెక్చరుకెళ్తే ఎలా ఉంటుందని ఓ సారి ఆలోచించాడు. ఈ మొత్తం భూప్రపంచకంలో ఐనిస్టయిన్ సిద్ధాంతాన్ని అర్థం చేసుకున్న వాళ్లు పట్టుమని ఓ డజను మందికన్నా ఉండరని ఎక్కడో విన్నాడు. ఏం తెలుసు? తను పదమూడో వాడు అవుతాడేమో? ఎలాగైనా ఈ లెక్చరుకెళ్లాల్సిందే. అసలు

ఇలాంటి లెక్చర్లు తనలాంటి వారి కోసమేనని అక్కడి వాళ్లకి నిరూపించాల్సిందే అనుకున్నాడు సుబ్బారావు.

కొంచెం ఆలస్యంగా కాలేజి ఆడిటోరియం చేరాడు సుబ్బారావు. అప్పటికే ఉపన్యాసం మొదలైపోయింది. ఆడిటోరియంలో ఎక్కువగా స్టూడెంట్లే ఉన్నారు. జెండా కొయ్య లాంటి, నెరిసిన గడ్డపు పెద్దాయన ఎవరో బ్లాక్ బోర్డు మీద ఏవో పిచ్చి గీతలు గీస్తూ సాపేక్షతా వాదానికి సంబంధించిన మౌలిక భావనలు వివరిస్తుంటే పిల్లలంతా శ్రద్ధగా వింటున్నారు.

విన్న కాసేపట్లో సుబ్బారావుకి ఐనిస్టయిన్ సిద్ధాంతం గురించి ఒక విషయం అర్థమయ్యింది. సాధ్యమైన వేగాలలో ఒక గరిష్ఠ వేగం ఉంటుందని, కదిలే ఏ వస్తువూ అంత కన్నా ఎక్కువ వేగంతో కదలలేదని, ఈ పరిమితి వల్ల కొన్ని విచిత్రమైన పరిణామాలు కలుగుతున్నాయని మాత్రం అతడికి అర్థమయ్యింది. అయితే ఆ గరిష్ఠ వేగం సెకనుకి 186,000 మైళ్లని, అందుకే సాధారణ జీవనంలో సాపేక్షతా ప్రభావాలు కనిపించవని కూడా ఉపన్యాసం చెపుతున్న ప్రొఫెసర్ అన్నాడు. ఆ సాపేక్షతా ప్రభావాల గురించి ఆలోచిస్తే చాలా విపరీతంగా అనిపించాయి సుబ్బారావుకి. ప్రపంచం పట్ల మనకి ఉండే సాధారణ అవగాహనకి, ఆ ప్రభావాలకి మధ్య ఎక్కడా సంబంధం లేనట్టు కనిపించింది. కుంచించుకుపోయే మానదండాలు (measuring rods) గురించి, వేగం తగ్గే విడ్డూరపు గడియారాల గురించి ఊహించుకోవడం మొదలుపెట్టాడు. కాంతివేగాన్ని సమీపిస్తుంటే ఇలాంటి పరిణామాలు కనిపిస్తాయని ప్రొఫెసర్ అన్నాడు. వాటి గురించి ఆలోచిస్తుంటే మెల్లగా నిద్ర ముంచుకొచ్చింది...

తిరిగి కళ్లు తెరిచి చూసేసరికి మునుపటి లెక్చర్ హాల్‌లో లేడు. ఊళ్లో ఏదో సిటీ బస్ స్టాండ్‌లో ఓ బల్ల మీద కూర్చుని ఉన్నాడు. ఆ బస్ స్టాండ్ ఉన్న రోడ్డు పక్కన ఏవో పాతకాలపు కాలేజి భవనాలు వరసగా ఉన్నాయి. ఏమైనా కల గంటున్నానా అని అనుమానం వచ్చింది. కాని చుట్టూ చూస్తే పరిసరాలు మామూలుగానే ఉన్నాయి. అల్లంత దూరంలో నించున్న పోలీసు కూడా మామూలుగా అందరు పోలీసుల్లాగానే ఉన్నాడు. ఎదురుగా ఉన్న ఎత్తైన భవనం మీద ఉన్న పెద్ద గోడ గడియారం ఐదు గంటలు చూపిస్తోంది. రోడ్లు ఇంచుమించు నిర్మానుష్యంగా ఉన్నాయి. అల్లంత దూరం నుండి ఓ మనిషి సైకిల్ మీద వస్తున్నాడు. సమీపిస్తున్న ఆ సైకిల్‌ని చూసి సుబ్బారావు ఆశ్చర్యంతో నోరు వెళ్లబెట్టాడు. ఎందుకంటే ఆ సైకిలు, దాని మీద ఉన్న మనిషి సైకిల్ కదులుతున్న దిశలో కుంచించుకుపోయినట్టు కనిపిస్తున్నారు. అంతలో గోడ గడియారం ఐదు కొట్టింది. అది విని తొందరలో ఉన్నట్టు ఆ సైకిలు మనిషి వేగంగా తొక్కడం మొదలుపెట్టాడు. సైకిల్ వేగం పుంజుకుంటుంటే ఆ మనిషి, సైకిలు ఇంకా ఇంకా కుంచించుకుపోయి

పలచగా కాగితపు బొమ్మల్లా కనిపించసాగారు.

సుబ్బారావుకి ఒక్క క్షణం ఏం జరుగుతోందో అర్థం కాలేదు. కాని అంతలో బుర్రలో ఏదో తళుక్కుమంది. ఇందాక ఉపన్యాసంలో విన్న విషయం గుర్తొచ్చింది. బయట కనిపిస్తున్న వైపరీత్యాల అంతరార్థం అర్థమయ్యింది. "ఇక్కడ స్పీడ్ లిమిట్ చాలా తక్కువ అన్నమాట," తనలోతనే తర్కించుకున్నాడు సుబ్బారావు. "అందుకేనేమో ఆ మూల నించున్న కానిస్టేబుల్ ఇంచుమించు నిద్రావస్థలో ఉన్నాడు. ఇక మితిమీరిన వేగంతో పోవడం ఈ ఊళ్లో ఎవరికీ సాధ్యం కాదు." అంతలో ఆ దారి వెంట భూమ్యాకాశాలు దద్దరిల్లిపోయేలా చప్పుడు చేసుకుంటూ ఓ టాక్సీ కూడా వచ్చింది. కాని దాని వేగం కూడా ఆ సైకిల్ వేగం కన్నా పెద్దగా ఏమీ లేదు. విషయం ఏంటో సైకిల్ వ్యక్తిని అడిగి కనుక్కుందామని సుబ్బారావు, కానిస్టేబుల్ పరాకుగా ఉన్న సమయం చూసి, అక్కడే ఉన్న మరో సైకిల్ తీసుకుని ఇందాక చూసిన సైకిల్ వెంటపడ్డాడు. సైకిల్ కదలగానే తను కూడా ఇందాక చూసిన వాళ్లలాగే కుంచించుకుపోతాడని ఆశించాడు. పైగా ఇటీవలి కాలంలో కొద్దిగా ఒళ్లు పెంచిన విషయం అతడు మరిచిపోలేదు (పనిమనిషి ఆ విషయం మరిచిపోయే అవకాశం కూడా ఇవ్వడం లేదు). కాని తీరా సైకిల్ కదిలాక తనకేసి చూసుకుంటే, తను గాని, తన సైకిల్ గాని ఒక్క అంగుళం కూడా కుంచించుకుపోలేదు. కాని తన పరిసరాలు మాత్రం విచిత్రంగా మారిపోవడం చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు. ఈ సారి రోడ్లు కుంచించుకుపోయాయి. అంగళ్లలో కిటికీలు కుంచించుకున్నాయి. ఇందాక గుమ్మడిపండులా నిండుగా కనిపించిన కానిస్టేబుల్ పాపం చిక్కి సగం అయ్యాడు.

"తస్సాదియ్యా!" చిన్నగా అరిచాడు సుబ్బారావు. "రహస్యం ఇప్పుడు అర్థమయ్యింది. సాపేక్షత అంటే ఇదే కాబోలు. నా బట్టి కదిలే ప్రతీ ఒక్కటి కుంచించుకుంటుంది అన్న మాట. 'అసలు' ఎవరు కదిలారన్నది ముఖ్యం కాదు." సైకిల్ తొక్కడంలో సుబ్బారావుది అందెవేసిన కాలు. చిన్నప్పుడు వాళ్ల మండలంలో పెట్టిన సైకిల్ పోటీల్లో వరసగా మూడేళ్లు మొదటి స్థానంలో గెలిచాడు. సైకిల్ వేగంగా తొక్కి ఇందాకటి సైకిల్ వ్యక్తిని అందుకోవాలని చూశాడు. కాని ఎంత బలంగా తొక్కినా అసలు బండి కదలదేం? బయలుదేరినప్పుడు సులభంగానే వేగం పెంచగలిగాడు. కాని వేగం పెరుగుతున్న కొద్ది ఇంకా ఇంకా హెచ్చువేగాలని సాధించాలంటే ఇంకా ఇంకా కష్టం అవుతోంది. ఇందాకటి సైకిల్ వ్యక్తిగాని, టాక్సీ గాని, తను గాని ఒక వేగం కన్నా ఎక్కువ ఎందుకు వేగంగా పోలేకపోతున్నారో ఇప్పుడు అర్థమయ్యింది. ఇందాక ప్రొఫెసర్ తన ఉపన్యాసంలో కాంతి వేగాన్ని మించిన వేగం ఉండదని, దాన్ని మించి పోవడం సాధ్యం కాదని చెప్పిన విషయం గుర్తొచ్చింది. కాని తను మాత్రం పట్టుదలగా తొక్కుతూ పోయాడు. తన పరిసరాలలో

వస్తువులు ఇంకా ఇంకా సన్నగా కనిపించసాగాయి. అంతలో రోడ్డు మలుపు తిరిగిన చోట ఎదుట ఉన్న సైకిల్ వ్యక్తిని చేరుకున్నాడు. అయితే ఆ వ్యక్తి, తను ఎక్కిన సైకిల్ తక్కిన వస్తువుల్లాగా కుంచించుకోకుండా, మామూలుగానే ఉండడం చూసి మొదట ఆశ్చర్యపోయాడు సుబ్బారావు. 'ఓహ్! మేం ఇద్దరం ఒకరిబట్టి కదలడం లేదు కాబట్టి, పరిమాణంలో మార్పు లేదన్నమాట,' అని తనలో తనే అనుకుంటూ, ఆ సైకిల్ వ్యక్తిని పలకరించాడు.

"చూడు బాబు! స్పీడ్ లిమిట్ ఇంత తక్కువగా ఉన్న ఊళ్ళో బతకడం కష్టంగా అనిపించడం లేదూ?"

"స్పీడ్ లిమిటా?" అవతలి వ్యక్తి ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు. "ఇక్కడ అసలు అలాంటిదేం లేదే? ఎక్కడికైనా, ఎంత వేగంగానైనా వెళ్లగలను. ఈ తుక్కు సైకిలు కాకుండా నా దగ్గర ఓ మోటర్ సైకిలు కూడా ఉంది. కావాలంటే దాని మీద ఇంకా వేగంగా వెళతాను".

"కాని మరి ఇందాక చూసినప్పుడు చాలా నెమ్మదిగా వెళుతున్నారే?" అర్థంగాక అడిగాడు సుబ్బారావు. "నేనా? నెమ్మదిగా వెళుతున్నానా?" కాస్త కోపంగా అడిగాడా వ్యక్తి. "మీరు ఒక విషయం గమనించినట్టు లేరు. మీరు నన్ను పలకరించిన దగ్గరనుంచి అప్పుడే ఐదు రోడ్లు దాటేశాం."

"కాని మరి రోడ్లు సన్నగా మారిపోయాయి కదా?"

"ఎలాగైతేనేం? రోడ్లు సన్నబడితేనేం, మనం వేగంగా పోతేనేం? రెండూ ఒకటేగా? పోస్ట్ ఆఫీస్ చేరుకోవాలంటే పదిరోడ్లు దాటాలి. మరి కొంచెం గట్టిగా తొక్కితే రోడ్లు ఇంకా చిన్నవై పోస్ట్ ఆఫీస్ ఇంతలోనే వచ్చేస్తుంది. ఇదుగో మనం అనుకుంటుండగానే వచ్చేసింది," సైకిలు రోడ్డు పక్క ఆపుతూ అన్నాడా వ్యక్తి.

సుబ్బారావు పోస్ట్ ఆఫీస్ గడియారం చూస్తూ అన్నాడు. "అబ్బా! ఐదున్నర అయ్యిందే! అంటే ఇక్కడికి రావడానికి అరగంట పట్టింది అన్నమాట. మిమ్మల్ని మొట్టమొదట చూసినప్పుడు సరిగ్గా ఐదు అయ్యింది."

"కానీ మీకు అరగంట గడిచినట్టు అనిపించిందా?" అని అడిగాడు సైకిలు వ్యక్తి. నిజమే, అరగంట గడిచినట్టు అనిపించనే లేదు. సుబ్బారావు ఒప్పుకున్నాడు. ఓసారి తన చేతి గడియారం చూసుకొని ఉలిక్కి పడ్డాడు- అది 5:05 చూపిస్తోంది.

"పోస్ట్ ఆఫీస్ గడియారం వేగంగా నడుస్తోందా?" అర్థం కాక అడిగాడు సుబ్బారావు.

"అవును మరి. లేదా మీరు వేగంగా కదులుతున్నారు కాబట్టి. చేతి గడియారం నెమ్మదిగా నడుస్తోందని చెప్పొచ్చు. అయినా నాకు అర్థం కాక అడుగుతాను. మీరేమైనా ఆకాశం నుండి ఊడిపడ్డారా? ఏమీ తెలీనట్టు మాట్లాడుతున్నారే?" అని కాస్త విసుక్కుంటూ

ఆ సైకిలు వ్యక్తి పోస్ట్ ఆఫీస్‌లోకి వెళ్లిపోయాడు.

ఈ సంభాషణ తరువాత సుబ్బారావు కాస్త ఆలోచనలో పడ్డాడు. ఈ చిత్రవిచిత్ర పరిణామాలన్నీ బోధపరచడానికి ఇందాక ఉపన్యాసం ఇచ్చిన ప్రొఫెసర్ ఉంటే ఎంత బావుండును? ఆ సైకిలు కుర్రాడు ఎవడో స్థానికుడు. ఈ వ్యవహారం అంతా బాగా అలవాటు ఉన్నవాడు. ఇక చేసేది లేక ఆ విచిత్ర ప్రపంచాన్ని తనే అన్వేషించాలని అనుకున్నాడు. పోస్ట్ ఆఫీస్ గడియారం చూసి తన చేతి గడియారం సరిదిద్దుకున్నాడు. అక్కడే ఓ పది నిముషాలు ఆగి రెండు గడియారాలు ఒక్కలా నడుస్తున్నాయో లేదో చూసుకున్నాడు. తన వాచీ ఈ సారి నెమ్మదిగా నడవడం లేదని గమనించి "హమ్మయ్య" అనుకొని, ఈ సారి మళ్లీ తన సైకిలు ఎక్కి రైల్వే స్టేషను దిశగా బయలుదేరాడు.

ఈ సారి గడియారం కేసి చూసుకుంటే అది మళ్లీ నెమ్మదిగా నడవడం చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు.

"ఇది కూడా ఏదో సాపేక్ష ప్రభావమే అయ్యుంటుంది," మనసులోనే అనుకున్నాడు సుబ్బారావు. దీని గురించి బాగా తెలిసిన వాళ్లని ఎవర్నయినా పట్టుకుని అన్నీ వివరంగా అడగాలి అనుకున్నాడు.

ఆ అవకాశం అంతలో రానే వచ్చింది. పక్కనే ఓ రైల్వేస్టేషను ఉంది. ఓ మధ్యవయస్కుడు– నలభై ఉంటాయేమో – రైలు దిగి బయటికి వస్తున్నాడు. అతడిని కలుసుకోవడానికి ఓ ముసలావిడ వచ్చింది. అతడిని చూడగానే "తాతయ్యా!" అంటూ సంతోషంగా పలకరించింది. అది విని సుబ్బారావు ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఉత్సుకత చంపుకోలేక, విషయం తెలుసుకుందామని, వాళ్ల సామను మోసిపెట్టే మిషతో వాళ్లిద్దర్నీ సమీపించాడు.

"మీ కుటుంబ వ్యవహారాల్లో తల దూరుస్తున్నాను అనుకోకపోతే ఒక్కటి అడుగుతాను," అన్నాడు సుబ్బారావు. "మీరు నిజంగా ఈ ముసలావిడకి తాతయ్యా? నేను ఈ ఊరికి కొత్త. నాకు అసలు ఇక్కడ ఏమీ అర్థం కావడం లేదు..."

"ఓ అదా!" నవ్వుతూ అన్నాడు ఆ వ్యక్తి. "నేనో దేశదిమ్మరిని. అంటే ఇల్లు పట్టక అలా తిరుగుతానని కాదు. నా ఉద్యోగం అలాంటిది. ఎక్కువగా ప్రయాణించాల్సి ఉంటుంది. చాలా కాలం రైల్లోనే జీవిస్తాను. కాబట్టి ఊళ్లో ఉండే మా బంధువుల కన్నా నాకు కాలం నెమ్మదిగా నడుస్తుంది. నెమ్మదిగా ముసలివాడిని అవుతాను. ఏదో నా అదృష్టం బావుండి ఈ రోజు ఇలా వచ్చి నా చిన్నారి మనవరాలిని సజీవంగా చూడగలుగుతున్నాను.. ఇదుగో చూడండి టాక్సీలో సామాను ఎక్కించాలి. మా మనవరాలు అవస్థ పడుతోంది. మనం మళ్లీ కలుద్దాం," అంటూ హడావుడిగా వెళ్లిపోయాడా వ్యక్తి.

సుబ్బారావు మళ్లీ ఒంటరివాడయ్యాడు. అతడికంతా అయోమయంగా ఉంది. తను

ఎక్కడున్నాడు? ఎప్పుడు వస్తాడు? అసలేంటి ఈ వ్యవహారం అంతా? మనసంతా చిరాగ్గా ఉన్నప్పుడు కడుపులో కాస్త పడేసుకోవడం సుబ్బారావుకి చిన్నప్పటినుంచి ఓ అలవాటు. కాబట్టి స్టేషన్లోకి వెళ్లి ఓ టీ స్టాల్‌లో రెండు సమోసాలు కొనుక్కొని తిన్నాడు. అవి సులభంగా మింగుడుపడేందుకు గాను ఓ టీ కూడా తాగాడు. దాంతో మెదడు యధావిధిగా పనిచెయ్యడం మొదలుపెట్టింది.

ఆలోచించి చూడగా సాపేక్షతా సిద్ధాంతంలో ఏదో అంతర్ వైరుధ్యం ఉన్నట్టు కనిపించింది.

"మరి అంతా సాపేక్షమే అయితే ప్రయాణీకులు కూడా ఊళ్లో ఉన్న వాళ్లకి ముసలి వాళ్లయినట్టు కనిపించాలి. అంటే ఇద్దరూ ఒకరికొకరు ముసలి వాళ్లుగా కనిపించినా, నిజానికి ఎవరికి వారు యవ్వనవంతులే అయ్యుండాలి. కాని ఆలోచిస్తే ఇది కూడా అర్థం లేకుండా ఉంది. పండు జుట్టు సాపేక్షంగా ఉంటుందా? అంతలో స్టేషన్లో హోటల్లో ఓ వ్యక్తి ఒంటరిగా కూర్చుని కనిపించాడు. సందేహ నివారణ కోసం ఆ వ్యక్తిని వినమ్రంగా సమీపించాడు సుబ్బారావు.

"అయ్యా నమస్కారం! ఓ చిన్న సందేహం. ఇలా రైల్లో ప్రయాణించే వాళ్లు యవ్వనంగా ఉండటానికి, ప్రయాణించకుండా ఊళ్లో ఉండేవాళ్లు ముసలివాళ్లు కావడానికి బాధ్యులు ఎవరంటారు?" అడిగాడు సుబ్బారావు.

"అందుకు బాధ్యుడిని నేనే," అన్నాడామనిషి నిర్లిప్తంగా.

"అబ్బ! మీకు శతకోటి దండాలు. నా సమస్యని ఇట్టే తీర్చేశారు. మీరు గాని ఇక్కడ ఏదైనా వైద్య సదస్సుకి అధ్యక్షులా?"

"లేదే!" కాస్త ఖంగు తిన్నట్టుగా అన్నాడు. "నేనిక్కడ పనిచేసే బ్రేక్ మాన్‌ని!"

"ఏంటీ? మీరు బ్రేక్ మానా?" నమ్మలేనట్టుగా అన్నాడు సుబ్బారావు. "అంటే రైలు స్టేషన్‌లోకి వచ్చేటపుడు బ్రేకులు వేసే ... బ్రేక్ మానా?"

"అవును. నేను చేసే పని సరిగ్గా అదే. అలా నేను బ్రేకు వేసిన ప్రతీసారీ రైలు నెమ్మదించిన ప్రతీసారీ, రైల్లో ఉన్నవారి వయసు బయట ఉన్న వారి వయసు కన్నా కాస్త నెమ్మదిస్తుంది. అయితే ఇందులో డ్రైవర్ పాత్ర కూడా ఉందనుకోండి..." ఘనత అంతా తనకే కాదన్నట్టు కాస్త వినయంగా అన్నాడు."రైలు బయలు దేరుతున్నప్పుడు, డ్రైవర్ రైలు వేగాన్ని పెంచినపుడు కూడా అలాగే రైలు లోపల ఉన్న వారి వయసు తగ్గుతూ ఉంటుంది."

"కాని రైలు వేగం తగ్గడానికి, పెరగడానికి ఇలా ప్రయాణీకులు యవ్వనంగా ఉండిపోవడానికి మధ్య ఏమిటి సంబంధం?" అయోమయంగా అడిగాడు సుబ్బారావు.

End of Preview.

Rest of the book can be read

@ http://kinige.com/kbook.php?id=512